

Čtyři zápalky

V krabičce ležely čtyři zápalky. Často si stěžovaly: „Nikdo se o nás nezajímá! Jsme jen kousky dřeva s hlavičkou, nic víc. Jen jedinkrát můžeme zapálit oheň – jen jednou v životě! A to existujeme jen pro tuhle jednu jedinou chvíli, pro nic víc!“

Jejich život nebyl zrovna krátký. Mnoho let ležely v tmavém šuplíku mezi nepotřebnými věcmi, a čekaly na svůj jediný velký okamžik. Bylo to podobný život jako ten náš, lidský. My také často čekáme na svůj velký okamžik. Ten je ale tak důležitý, že je potřeba si dobře rozmyslet, proč žijeme, pro co se zapálíme nebo komu a čemu svůj život věnujeme.

„Pro co byste chtěly zahořet?“ zeptala se jednou první zápalka.

„To vím naprosto přesně. Chtěla bych zapálit velikou vatru,“ odpověděla druhá. „Protože pořádný oheň – to je něco! Všechny oči se upírají na ohniště a čekají na tu chvíli, kdy konečně dřevo vzplane. A to je moje chvíle – slavnostně, jako nějaká královna nechám rozhořet svůj plamen. Všichni se budou dívat jen na mě, protože ode mě přeskočí ta první jiskra. A pak všichni začnou zpívat a tancovat, radovat se a veselit!“ zasnila se zápalka. „Ano, za něco takového bych chtěla položit svůj život...“ A spokojeně zavřela oči, aby mohla dál nerušeně snít o svém velkém okamžiku.

Třetí zápalka se zasmála. „To je ale ubohé!“ ušklíbala se. „O mně se bude mluvit po celé zemi! Týdny a měsíce se bude v novinách psát o velkém požáru, který jsem založila. Lidé si budou vyprávět, že něco takového v životě neviděli, a budou hledat v kronikách a archivech, jestli vůbec někdy podobný požár zuřil. Zůstanu věčně v lidských myslích a vyprávěních, děti se o mně budou učit a bude se o mně psát v knihách. Něco tak hroživého – a způsobila jsem to já, nepatrná zápalka! Já jsem ta, která to všechno začala! Jo, takhle se člověk proslaví!“

První zápalka užasla. I ostatní byly celé zkoprnělé. „A pro co bys chtěla zahořet ty?“ zeptala se čtvrté zápalky.

„No... popravdě řečeno jsem zatím nepřemýšlela, za co bych chtěla položit život. Ale když mluvila tady naše třetí kolegyně, rozesmutnilo mě to tak, že jsem začala plakat, takže mám hlavičku úplně promáčenou a dřevo je také nasáklé slzami. A najednou mě napadlo, pro koho bych chtěla hořet. Chtěla bych svítit těm, jejichž domy zničil strašný požár. Chtěla bych zahřát všechny, kteří mrznou a jsou smutní.... Přála bych si, aby můj plamen byl hřejivý a utěšující. Sice o mně nebude nikdo po celé roky mluvit, ani nebude nikdo tancovat a zpívat, když se můj plamen rozhoří.“

A určitě nebudu ani slavná, v žádných novinách o mně nenajdete ani řádku a nikdo nepoběží, aby se kolem mého ohně shromáždil a obdivoval ho. Tam, kde vládne zklamání, totiž nikdo nespěchá. Tam, kde je nouze a smutek, panuje opuštěnost a ticho. Ale můj malý plamínek bude zářit jasněji a hřát tepleji než ty největší ohně...”

Když čtvrtá zápalka mluvila, ostatní tři tiše naslouchaly. V temné zapadlé krabici zavládlo mlčení.

„A teď ty!“ řekla druhá zápalka té první. „Teď nám řekni ty, pro co bys chtěla hořet?“

„No, já jsem vždycky chtěla zapálit svíčku na narozeninovém dortu. To přece musí být krása, když se všichni radují... Ale teď vím, co mi udělá ještě větší radost!“ odpověděla první zápalka.

Podívala se na čtvrtou a pošeptala jí: „Copak jsi zapomněla, že jsi celá promáčená od slz? Chtěla bych ti pomoci, aby tvůj plamen mohl vzplát, kdyby se ti to samotné nepodařilo. Chtěla bych ti pomoci, kdybys byla příliš slabá nebo kdyby se vítr pokoušel tvůj plamen v té nejdůležitější chvíli tvého života uhasit. V tom okamžiku bych pro tebe chtěla vzplát, abych pomohla zapálit tvůj plamen...”